

komme ind under Afløsningen, som man i sin Tid havde troet.

Det, der er Særkendet for dette Lovforslag, og som jeg ikke lægger mindst Vægt paa, er de Bestemmelser, som angaar Brugen af Huse paa Landet. Det er min Opfattelse, at Lovforslaget paa dette Omraade er overordentlig heldigt affattet. Jeg tror, at det har sin store Betydning, at disse Brug bliver nogenlunde sikret, saaledes at man kommer ind i Brugsforhold, der nogenlunde kan sidestilles med livsvarigt Fæste. Paa den anden Side tror jeg, at det heller ikke er uden Betydning, at man, naar man først faar sikre Brugsformer for disse Huse, har dem, og ikke mindst i Øjeblikket, idet man der har et Sted, hvortil man kan henvise de Folk, som har Lyst til at faa egne smaa Hjem for smaa Penge.

En Bestemmelse, som jeg ikke kan unnlade at gøre opmærksom paa nu, da vi staar ved Sagens Afslutning, og som det ærede 10de Medlem for 1ste Kreds (Steincke) ogsaa gjorde opmærksom paa, er den § 9, som fandtes i Lovforslaget, som det blev forelagt i 1916 i Folketinget, men som blev strøget. Jeg vedbliver at have den Opfattelse — Spørgsmaalet har jo nu kun rent akademisk Betydning —, at jeg har Ret i min Betragtning, at der, naar Fæstevæsenet skal afløses, er tre Parter i den Sag: Ejerne, Fæsterne og Samfundet, og § 9 gik ud paa, at 10 pCt. af Værdien skulde indbetales i Statskassen. Nu vilde det for øvrigt blive en meget lille Sum, det vilde dreje sig om. Jeg skal slet ikke komme ind paa det her, men jeg vilde have sat overordentlig megen Pris paa, om jeg havde kunnet finde Tilslutning til denne Bestemmelse baade i Folketinget og ogsaa i dette høje Ting, saaledes at den kunde gennemføres, men det har jeg altsaa ikke kunnet.

De eneste Huse, som er tagne ind under Lovforslaget, som det nu foreligger, er jo de Huse, som omhandles i Loven af 22. Maj 1902. For alle andre Huses Vedkommende har man faaet et særskilt Afsnit af Lovforslaget, det som angaar Brugen af Huse paa Landet.

Med Hensyn til Lovforslaget, som det nu foreligger, og de Ændringer, der foreslaas i Lovforslaget, som det kom fra Folketinget, kan jeg tiltræde alle de Ændringsforslag, som er stillede af Flertallet, idet jeg mener, at de alle er ikke Forringelser, snarere Forbedringer af Lovforslaget. Det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds (Piper), har stillet nogle Æn-

dringsforslag, som jeg senere ganske kortelig skal omtale, og et af disse gaar ud paa, at man i den Indskrænkning i Magelæget, som Forslaget indeholder, skulde stryge Ordet „ganske“. Jeg maa derom maaske sige, at jeg ikke tror, at denne Ændring behøves. Jeg gaar ud fra, at man i Ministeriet, naar Parterne er enige, og Kommissionen tiltræder det, ikke vil modsætte sig et saadant Magelæg. Jeg kan ikke se, at man behøver at nære nogen som helst Frygt i saa Henseende. Dette Ord „ganske“ vil blot pointere, at man ikke skal gaa videre i Retning af at magelægge end højst nødvendigt, og det er der heller ingen, der ønsker, at man skal gøre. Derfor tror jeg ikke, at Lovforslagets Affattelse behøver at vække nogen Betænkelighed fra nogen Side.

Med Hensyn til § 3 er der sket en Tilføjelse, som jeg ganske kan tiltræde. Naar det ærede 3die Medlem for 2den Kreds (Jeppesen [Drusebjerg]) spurgte, om denne Tilføjelse var tilstrækkelig til at forhindre, at nu bestaaende Brug blev nedlagt, selv om Jorden var indtaget som fri Bondejord, som Hovedgaardjord, saa vil jeg sige, at efter min Opfattelse, og saa vidt jeg ved ogsaa efter Ministeriets Embedsmænds Opfattelse, er Lovforslagets Affattelse her ganske tilstrækkelig. Hensigten med det sidste Stykke i § 3 er jo, at al erhvervet Ret eller fremtidig meddelt Tilladelse til at indlægge under Hovedgaardens Jord ikke maa bringes til Anvendelse saaledes, at noget bestaaende Landbrug derved nedlægges. Der er selvfølgelig ikke nogen, der kan have noget imod, at en saadan Bestemmelse indføres, thi allerede i den bestaaende Lov af 1. April 1919 er det forbudt at nedlægge noget bestaaende Landbrug, og enten denne Ændring er indført eller ej, vil det ikke kunne tillades, som Forholdet er i Øjeblikket, men ganske vist udløber denne Lov den 1. April 1920, og forsaavidt som man ikke vil gøre den fortløbende, vil der være en Ret til at nedlægge disse Brug. Det har man nu sikret sig imod. Jeg har altsaa ikke noget imod denne Ændring, tværtimod, men jeg kunde ønske, at det ikke alene var disse Landbrug, men samtlige Landbrug, saa længe Forholdene er, som de er i Øjeblikket, hvis Nedlæggelse blev forhindret.

En anden Ændring, som den ærede Ordfører omtalte, var dette, at „1916“ var strøget, og at der i Stedet for var sat denne Lovs Ikrafttræden“. I den Anledning gjorde den ærede Ordfører opmærksom paa, at han ikke rigtig forstod,